

παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ' ἐλε-
λίχθων

Βάκχιος ἄρχοι.

(ἀντιούστ. β'.)

ἀλλ' ὄδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας, 155
Κρέων ὁ Μενοικέως,

~ ~ ~ νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν
ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ τίνα δὴ
μῆτιν ἐρέσσω, ὅτι σύγκλητον
τήνδε γερόντων προύθετο λέσχην 160

V. 153 sq. Schol.: ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων· ὁ κινήσιχθων· ἐλελίχθωνα δὲ τὸν Διόνυσόν φησι διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχεῖαις κινήσεις· ἢ τὸν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναβακχεύοντα ταῖς χορείαις. Ὁ δὲ νοῦς· ὁ Θήβας Βακχεῖος, ὁ Θεβαγενῆς Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας. De abundantia locutionis Θήβας ἐλελίχθων conferunt edd. Aesch. Spt. c. Th. 109 πολλίοχοι χθονός. O. C. 1087. 1348. Trach. 1021. Eurip. Iph. T. 450 δουλείας ἐμέθεν δειλαίας πανσίπονος.

V. 154. ἄρχοι] Spanhemius ad Callim. h. in Del. 17: 'Notum est cum ἄρχειν, ἄρχεσθαι, tum composita ἐξάρχειν, κατάρχεσθαι de iis dici, qui in veterum sacris et choreis primi canendo aut saltando etiam reliquis auspiciū faciebant'. Confert Neuius II. σ 606. Od. δ 19. ζ 101. Elmsl. ad Eur. Bacch. 141.

V. 155 sqq. Schol.: ἀλλ' ὄδε γὰρ δὴ βασιλεὺς· ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασται αὐτῷ ὁ χορός· ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτον εἰσήγαγεν, ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος· χαρίεν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτοῦ ποιήσασθαι, ἐξῆς δὲ δηλώσαι, ὑπὸ τίνος ἠθροίσθησαν. Παρατήρει δὲ, ὅτι πάντη ἐπιμελῶς διαγίνεται δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιητής, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλοῦσθαι. Cfr. quae ad O. R. 863—910, ad O. C. 1211—1248 et ad Trach. 633—662 a me adnotata sunt.

V. 155. ἀλλ' ὄδε] Iungendum ὄδε cum χωρεῖ hoc sensu: 'huc venit'. Vide ad O. C. 111. Nexus hic est: 'at alia iam curanda, venit enim Creon'. Eodem modo ἀλλὰ — γὰρ particulae usurpatae sunt El. 595 et 619.

V. 156. Κρέων] Pro una syllaba est. Cfr. quae in Advers. in Soph. Philoct. p. 37 exempla collegi. Adde πλέων ex Hom. Od. α 183.

V. 157. De aequalitate systematis et antisystematis idem statuendum quod ad v. 110 sq. exposuimus. Nam cum ipsa librorum memoria lacunam aperte prodat, non licet illa aequalitate neglecta cum Dindorfio νεοχμὸς νεαραῖσι mutare in νεοχμοῖσι, praesertim cum sermonis elegantia, de qua vide quae ad v. 13 adnotata sunt, extinguitur ea coniectura. Accedit quod si persona ex domo venit id diserte memorari solet, de qua re disputavimus in Philol. vol. 34 p. 182 sqq. Itaque intercidissee putandum est tres anapaestos vel spondeos velut οἴκων ἔξω | ταγὸς νεοχμὸς κτέ. De locutione θεῶν συντυχίαις cfr. O. R. 34 δαιμόνων ξυναλλαγαῖς. Philoct. 1116 πότμος δαιμονων. Pro τινὰ δὴ cum Hermanno τίνα δὴ scripsi. Cfr. Krueg. I § 51, 17, 5.

V. 159. Schol.: ἐρέσσω· ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μεριμνῶν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. Cfr. Ai. 251. Ed. Glasgov. habet ἐλίσσω pro ἐρέσσω.

V. 160. Schol.: προύθετο λέσχην· ἀντὶ τοῦ ὁμιλίαν συνεκρότησεν. Cfr. O. C. 167. Neuius